

SZOVJETUNIÓ

ARSZENYIJ TARKOVSKIJ

Aszály

*Mint tifuszos, lázverte ajkak,
A föld kicserepesedett,
S gyárkéményként füstölve, halkan
Búgott az örvénylő meleg.*

*És kiszáradt a folyók medre,
Elhagyta a víz a kutat...
A hőség jégtűje örökre
Lassúdó véremlenben maradt.*

*Ring benne, karcsútestű gálya,
És megcélozza szívemet,
Keresgeti, de nem találja
Az utat, mely belé vezet.*

*Jöhet jövőndő — menedéket
Lel benne is ez az aszály,
Ahol árván bolyong a lélek,
És megváltást hiába vár.*

* * *

*Kései örökség,
Tűnt gyerekkorom,
Csalfa kép, üresség,
Régi városom.*

*Görnyeszi az évek
Terhe vállamat,
Viszontlátni téged
Mért akartalak?*

*Más ég fénye lankad
Az üvegeken —
Holdfehér galambhad
Füstös-kék egen.*

*Otrombán rikító,
Bordó függönyök
Lobbannak a nyíló
Ablakok mögött,*

*És csak néz utánam,
Oly közönyösen,
Mint egy viaszálarc,
Régvolt életem.*

Vihar

*Nem dajkál szitakötőket,
Zavaros, sötét az ég,
Piheg az aszott fű, fülledt,
Zivatart vár a vidék.*

*Az utcákat Káin járja,
Ablakokat ver vadul,
Őccsét hívja számadásra,
Mint napszámosát az úr.*

*Táncba kergült jégverések
Csépelik a gabonát,
Mégis Abelé a vétek,
Ifjú mégis a világ.*

*Nézlek téged holtra váltan,
Elközelgő végzetem,
És akár a Bibliában,
Én se védekezhetem.*

BAKA ISTVÁN FORDÍTÁSAI

VIKTOR SZOSZNORA

* * *

*Irigyled, fegyvertársam, képzelet
emelte váramat? Az ég felé
tör büszkén, bár bástyái fellegek,
s álmok tárháza — vagy könyveimé.*

*Lépj csak be, és meglátod, nálam a
hivalkodó fényűzést nem leled,
madaraim (a mennyek bánata!)
ódon melódiákat zengenek.*

*Váram, jaj, épp oly dús, mint dísztelen,
dús, mint a pitypang, s mint halál, rideg.
Nincs lenge lány, se rózsá-édenem,
nászágyamon hatszárnyú szörnyeteg.*

*Ne irigyelj! Minékünk itt sosem
jut sem töviskoszorú, sem babér.
Csak hagymafejként fonnyadó szívem,
viseld hát pajzsodon, bár mit sem ér.*

* * *

*Nem képzelgés! Már túl az éj felén...
Valóra vált! — te, én, e két magány.
Így rendeltetett! Itt vagy hát. De én —
csak kaparászom rablétem falán.*

*S az éjszaka! A paplan-sómező,
s a lámpajég, éhes szemünk, alélt
ajkunk, s a homlokfagy, s kín, égető,
hogyan megkezdődött és véget is ért.*